

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobce: J. C.

zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti

žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2019, č. j. MSK 123594/2018, ve věci
dopravního přestupku

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobce v žalobě doručené Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 27. 5. 2019 navrhoval, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného uvedené v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný částečně změnil prvostupňové rozhodnutí Magistrátu města Frýdku - Místku (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 13. 7. 2018, č. j. MMFM 102891/2018. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že *„úmyslně překročil nejvyšší dovolenou rychlost minimálně o 35 km/hod, kdy Policií České republiky byla zjištěna nejnižší prokazatelná rychlost vozidla 85 km/hod.“*, čímž měl porušit povinnost stanovenou v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dále z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že *„z nedbalosti užil vozidlo, přestože nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem – neplatná technická kontrola (platnost do 4. 1. 2018)“*, čímž měl porušit § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) a § 38 odst. 1 písm. a) zákona číslo 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích“). Za uvedené přestupky uložil správní orgán prvního stupně žalobci pokutu v celkové výši 2 800 Kč a povinnost k náhradě nákladů přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč. Změna prvostupňového rozhodnutí v odvolacím řízení spočívala v doplnění odkazu na § 38 odst. 1 písm. e) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích u právní kvalifikace druhého skutku. Ve zbytku žalovaný napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
2. Žalobce v žalobě uplatnil 4 žalobní body, ve kterých brojil proti: i) změně v právní kvalifikaci provedené v odvolacím řízení, ii) nevypořádání jeho odvolací námitky, iii) neprovedení důkazu návodem k obsluze a iv) porušení zásady zákazu dvojího přičítání. V prvním případě žalobce nesouhlasil s postupem žalovaného, který doplnil výrok o odkaz na § 38 odst. 1 písm. e) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích až v odvolacím řízení. Tím podle žalobce došlo k porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Žalobce namítl, že v důsledku postupu žalovaného ztratil možnost se odvolat a v takovém případě nelze podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), prvostupňové rozhodnutí v odvolacím řízení změnit. Ve druhém žalobním bodě žalobce protestoval proti nevypořádání odvolací námitky, ve které namítal, že ve výroku ani v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí není uvedeno, podle jakého ustanovení došlo ke společnému projednání obou přestupků. Tím, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí k uvedené odvolací námitce nevyjádřil, porušil podle žalobce § 68 odst. 3 správního řádu, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a zároveň porušil právo žalobce na spravedlivý proces. V dalším žalobním bodě žalobce vyslovil nesouhlas se způsobem, jakým se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal s odvolací námitkou, ve které brojil proti

neprovedení důkazu návodem k obsluze. Žalovaný měl konstatovat nadbytečnost tohoto důkazu s tím, že správní orgán prvního stupně tímto důkazem ani neargumentuje. Žalobce zdůraznil, že pokud správní orgán prvního stupně konstatoval, že měření rychlosti proběhlo korektně, defacto tím konstatoval, že proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Pak měl tento návod provést jako důkaz, aby měl žalobce možnost se s ním seznámit a případně namítat, že bylo měřeno v rozporu s ním. V posledním žalobním bodě (porušení zásady zákazu dvojího přičítání) žalobce protestoval proti tomu, že jako přitěžující okolnost bylo hodnoceno údajné překročení nejvyšší dovolené rychlosti o více než 20 km. h⁻¹ oproti limitu daného místa. Podle názoru žalobce tím správní orgán považoval za přitěžující okolnost to, že došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K žalobním námitkám uvedl, že na změnu právní kvalifikace byl žalobce upozorněn v souladu s § 78 odst. 4 zákona číslo 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a měl možnost se k ní vyjádřit, což také učinil. Nedošlo přitom ke změně v popisu skutku a žalobce nemohl být postupem žalovaného nijak zkrácen. Žalovaný dále připustil, že nevypořádal odvolací námitku žalobce, podle které v prvostupňovém rozhodnutí chybí údaj o zákonném ustanovení, podle kterého došlo ke společnému projednání obou podezření ze spáchání přestupků, toto pochybení však podle žalovaného nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že provedení důkazu návodem k obsluze by bylo za daného stavu nadbytečné, protože ostatními provedenými důkazy, které žalobce relevantně nezpochybnil, byla výše rychlosti spolehlivě prokázána. Žalovaný taktéž popřel, že by došlo k dvojímu přičítání okolnosti, která je znakem skutkové podstaty přestupku.
4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že ke sporným přestupkovým jednáním žalobce mělo dojít dne 6. 1. 2018, kdy byl žalobce zastaven hlídkou Policie České republiky při jízdě motorovým vozidlem v obci poté, kdy u něj byla v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km. h⁻¹ změřena rychlost 88 km. h⁻¹. Při kontrole bylo dále zjištěno, že automobil má „propadlou“ technickou kontrolu, která měla platnost do 4. 1. 2018 (zjištěno z úředního záznamu PČR ze dne 6. 1. 2018). Žalobce nesouhlasil s přestupky, proto byla věc postoupena správnímu orgánu prvního stupně, který příkazem ze dne 26. 2. 2018 zahájil přestupkové řízení. Žalobce zastoupený zmocněncem podal proti příkazu odpor, věcně se však ve fázi řízení před správním orgánem prvního stupně nevyjádřil (brojil pouze proti povinnosti předkládat originál plné moci a vznášel námitku podjatosti) ani se nedostavil k ústnímu jednání nařízenému na 11. 7. 2018, aniž by svoji neúčast omluvil, což platí také pro jeho zmocněnce. Správní orgán prvního stupně ve věci rozhodl shora uvedeným způsobem dne 13. 7. 2018. Podle odůvodnění jeho rozhodnutí vyšel správní orgán prvního stupně z listinných důkazů, konkrétně z oznámení o přestupku, ze záznamu o přestupku (ze kterého vzal za prokázanou změřenou výši rychlosti vozidla), z výpisu z evidenční karty řidiče a karty vozidla (kterým bylo prokázáno skončení platnosti technické prohlídky předmětného vozidla dne 4. 1. 2018), z vyhodnocení záznamu o přestupku ze zařízení RAMER 7CCD, RAMER 7M, RAMER 10, AD9, z dokladu o naměřené rychlosti, z ověřovacího listu číslo 195/17 (ze kterého považoval za ověřenou spolehlivost rychloměru, kterým byla rychlost vozidla měřena), z osvědčení (ze kterého zjistil oprávnění policisty k ovládání silničního rychloměru, kterým byla rychlost

předmětného vozidla změřena) a z mapového podkladu (ze kterého zjistil přesné místo měření rychlosti, včetně toho, že k němu došlo v obci). Správní orgán prvního stupně uznal žalobce vinným ze spáchání obou přestupků a uložil mu pokutu ve výši 2 800 Kč. Při stanovení výše pokuty přihlédl správní orgán prvního stupně v neprospěch žalobce mimo jiné k tomu, že podle 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu je postihováno překročení rychlosti v obci od 20 km. h⁻¹ do 40 km. h⁻¹ a žalobce překročil stanovenou rychlost o 35 km. h⁻¹, tedy při horní hranici.

5. Z odvolacího správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. V odvolání (resp. jeho doplnění) namítal, že správní orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí neuvedl všechna ustanovení, která v souhrnu tvoří právní normu odpovídající skutkové podstatě přestupku, dále že ve výroku rozhodnutí, a dokonce ani v jeho odůvodnění není uvedeno, na základě jakého ustanovení došlo ke společnému projednání podezření ze spáchání přestupků a že správní orgán prvního stupně nepřímou konstatoval, že byl dodržen návod k obsluze při měření rychlosti, aniž by jej provedl k důkazu, což má podle žalobce za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí. V závěru popřel úmysl při překročení rychlosti a namítal porušení zákazu dvojího přičítání. Žalovaný usnesením ze dne 12. 3. 2019, č. j. MSK 37081/2019, poskytl žalobci lhůtu 5 pracovních dnů, aby se vyjádřil ke změně právní kvalifikace a k podkladům pro rozhodnutí. Změna právní kvalifikace podle odůvodnění usnesení spočívá v doplnění odkazu na § 38 odst. 1 písm. e) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, které měl žalobce svým jednáním porušit. Žalobce se na výzvu vyjádřil a namítal, že v odvolacím řízení nelze změnu právní kvalifikace provést. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. K námitkám žalobce uvedl, že do výroku rozhodnutí doplnil odkaz na § 38 odst. 1 písm. e) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, který shledal za vhodný k doplnění pro jeho přiléhavost. K namítanému neprovedení důkazu návodem k obsluze žalovaný uvedl, že není zřejmé, jaké skutečnosti by měl uvedený důkaz prokázat, a podle žalovaného by šlo o důkaz nadbytečný. Žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně hodnotil skutečnosti, které plynou ze samotného záznamu o přestupku ze dne 6. 1. 2018, přičemž popisovaná fakta jsou očividná (naměřená rychlost, RZ a zachycení vozidla v označené mřížce). Dále poukázal na manuál „Vyhodnocení záznamu o přestupku“, podle kterého je vozidlo zachyceno v takové pozici, že není důvod pochybovat o korektnosti měření. Správní orgán prvního stupně pak samotným návodem k obsluze neargumentuje. K závěrečné odvolací námitce žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se nepodává, že by správní orgán prvního stupně přičítal žalobci k tíži samotnou skutkovou podstatu přestupku, pouze zohlednil, že v rámci rozmezí příslušné skutkové podstaty došlo k překročení rychlosti o 35 km. h⁻¹, což označil jako hodnotu „při horní hranici“. S tímto posouzením žalovaný souhlasil a velikost rychlosti, o kterou žalobce překročil spodní hranici uvedenou ve skutkové podstatě přestupku, taktéž považoval za okolnost, která se zohlednit má.
6. Krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), protože s tímto postupem oba účastníci výslovně souhlasili. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

7. V první žalobní námitce žalobce nesouhlasí s postupem žalovaného při změně právní kvalifikace přestupkového jednání, jež mělo spočívat v užití vozidla, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (neplatná technická kontrola, jejíž dosavadní platnost uplynula již 4. 1. 2018, přičemž k přestupkovému jednání mělo dojít 6. 1. 2018) a namítá, že tím došlo k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení. Je pravdou, že správní orgán prvního stupně právně kvalifikoval uvedené jednání žalobce podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (*obsahující „zbytkovou“ skutkovou podstatu dopravních přestupků*), ve spojení s § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona (*podle kterého je řidič povinen mimo jiné užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem*), § 37 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (*podle kterého je silniční vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem*) a § 38 odst. 1 písm. a) téhož zákona (*podle kterého nesmí provozovatel silničního vozidla provozovat na pozemních komunikacích vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu*) a až v odvolacím řízení byla právní kvalifikace doplněna o odkaz na § 38 odst. 1 písm. e) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (*podle kterého je k provozu na pozemních komunikacích technicky nezpůsobilé silniční vozidlo, jehož technická způsobilost nebyla ověřena pravidelnou technickou prohlídkou*). Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46 (veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která je v tomto rozsudku odkazováno, jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz), je povinností správního orgánu rozhodujícího o správním deliktu uvést ve výrokové části rozhodnutí všechna ustanovení, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu, byť jsou obsažena v různých právních předpisech. Rozšířený senát na druhou stranu připustil, že pokud správní orgán neuvede ve výrokové části rozhodnutí všechna dotčená ustanovení, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. V projednávané věci byl skutek žalobce jednoznačně vyjádřen již ve skutkové větě prvostupňového rozhodnutí ve znění: *„z nedbalosti užil vozidlo, přestože nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem – neplatná technická kontrola (platnost do 4. 1. 2018)“*. Je zřejmé, že žalobce byl stíhán za jednání spočívající v užití vozidla, které nesplňovalo technické podmínky k provozu na pozemních komunikacích, protože u něj nebyla provedena v zákonné lhůtě technická prohlídka. Protiprávnost uvedeného jednání vyplývá v první řadě z § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, ve spojení s § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Lze souhlasit, že uvedená zákonná ustanovení měla být doplněna o odkaz na § 38 odst. 1 písm. e) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, které lépe vystihuje absenci technické prohlídky, než § 37 odst. 1 písm. c) téhož zákona (dopadající na případy, kdy provozovatel neprokáže technickou způsobilost), přesto by však absence odkazu na toto ustanovení neměla podle přesvědčení krajského soudu s ohledem na jednoznačné znění skutkové věty sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí. Nicméně žalovaný přistoupil ke změně právní kvalifikace v odvolacím řízení přípustným způsobem a v souladu s § 78 odst. 4 zákona o přestupcích poskytl žalobci prostor, aby na provedenou změnu reagoval. Tímto postupem rozhodně nedošlo k porušení zásady dvojinstančnosti, jak se mylně domnívá žalobce. Zásadu dvojinstančnosti nelze vnímat tak, že každý dílčí závěr musí vyslovit správní orgány v obou stupních. I pro správní řízení ve věci správního trestání platí, že

řízení před správními orgány obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a je proto přípustné, aby odvolací orgán doplnil závěry rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a napravit některá dílčí pochybení. Ztráta práva podat odvolání ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, na kterou žalobce poukazuje, se týká spíše jiných účastníků řízení, kteří odvolání nepodali a kterým by neměla být v důsledku změny rozhodnutí uložena v odvolacím řízení nová povinnost. Odvolatel je proti negativním změnám prvostupňového rozhodnutí chráněn především v § 90 odst. 3 správního řádu a v přestupkovém řízení pak zejména v § 98 odst. 2 zákona o přestupcích, který zakazuje v odvolacím řízení změnit výrok rozhodnutí (mimo jiné) o správním trestu v neprospěch žalobce. Porušením zásady dvojinstančnosti by také mohlo být, kdyby odvolací orgán vyšel ze zcela jiného skutkového základu, který nebyl předmětem dokazování před správním orgánem prvního stupně. O nic takového se v přezkoumávané věci nejedná. Žalovaný provedl pouze dílčí korekci ve výčtu zákonných ustanovení, která v souhrnu tvoří skutkovou podstatu přestupku, aniž by došlo k jakékoliv změně ve skutkovém závěru nebo ve výši správního trestu. Taková změna je podle přesvědčení krajského soudu v odvolacím řízení přípustná a žalovaný učinil adekvátní opatření k tomu, aby nebyla pro žalobce překvapivá.

8. Za nedůvodný považuje krajský soud také žalobní bod směřující proti nevypořádání odvolací námitky týkající uvedení ustanovení, podle kterého došlo ke společnému projednání obou přestupků. Ani v tomto případě není sporné, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahuje uvedení zákonného ustanovení ani důvodů společného projednání obou přestupků ze dne 6. 1. 2018, že to žalobce v odvolání namítal a žalovaný se s uvedenou námitkou v napadeném rozhodnutí výslovně nevypořádal. Přesto krajský soud nepovažuje žalobní bod za důvodný. Jakkoliv lze souhlasit se žalobcem, že odvolací správní orgán by se měl v odůvodnění odvolacího rozhodnutí vypořádat se všemi odvolacími námitkami, tak z žaloby nevyplývá vliv tohoto opomenutí na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ne každá nevypořádaná námitka totiž zakládá nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí. Takový vliv zpravidla nemají bez dalšího nevypořádané procesní námitky, které se přímo nedotýkají důvodů rozhodnutí, což je také tento případ. I kdyby krajský soud připustil, že nereagování na posuzovanou odvolací námitku je vadou, mohlo by se jednat maximálně o procesní vadu podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., pro kterou lze zrušit správní rozhodnutí pouze tehdy, pokud by mohlo mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce v žalobě především nijak nezpochybnil vedení společného řízení u obou přestupků a ani netvrdil, jak byl v důsledku nevypořádání jeho odvolací námitky zkrácen na svých právech, případně jaký vliv to mělo na zákonnost napadeného rozhodnutí. Protože ani krajský soud žádný takový negativní vliv neshledal, uzavírá projednání tohoto žalobního bodu konstatováním o jeho nedůvodnosti.
9. V dalším žalobním bodě žalobce namítl, že nebyl k důkazu proveden návod k obsluze. Krajský soud ze správního spisu ověřil, že návod k obsluze měřicího zařízení se ve správním spise nenachází a ani není v některém z rozhodnutí uveden mezi důkazy. Žalobce se o návod k obsluze poprvé zmínil až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, kdy namítal, že přes nepřímé konstatování správního orgánu prvního stupně o jeho dodržení při měření rychlosti, nebyl tento návod proveden jako důkaz, ani se nenachází ve spise. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4.

2016, č. j. 7 As 27/2016 – 31 a Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 2. 2014, č. j. 58 A 33/2012 – 26. Žalovaný se s uvedenou námitkou v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal tak, že „*Správní orgán I. stupně v řízení neprovedl jako důkaz návod k obsluze a podle odvolacího správního orgánu by to ani nebylo vhodné. Není zřejmé, k dokazování čeho by měl sloužit a šlo by tak o důkaz nadbytečný, nadto o materiál určený primárně k obsluze přístroje. Správní orgán I. stupně hodnotil skutečnosti, které plynou ze samotného Záznamu o přestupku ze dne 6. 1. 2018, přičemž popisovaná fakta jsou očividná – neměřená rychlost, RZ, zachycení vozidla v označené mřížce. Jako důkaz byl proveden manuál „Vyhodnocení záznamu o přestupku“, podle kterého je vozidlo zachyceno v takové pozici, že není důvod pochybovat o korektnosti měření. Správní orgán I. stupně pak samotným Návodem k obsluze neargumentuje.*“ Citovanou část odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje krajský soud za zcela správnou a vyčerpávající. V první řadě je třeba uvést, že rozsudky, na které žalobce v rámci tohoto žalobního bodu odkazuje, nelze považovat za příléhavé. V případech řešených v žalobcem označených rozsudcích totiž správní soudy vytkly správním orgánům, že konstatovaly soulad měření s návodem obsluze, aniž by jej provedly k důkazu. V posuzované věci je však situace odlišná. Již správní orgán prvního stupně vybudoval skutkový závěr o výši rychlosti žalobce na jiných důkazech než je návod k obsluze měřicího zařízení, a to především na záznamu o přestupku, ve spojení s vyhodnocením záznamu o přestupku, dále na ověřovacím listě a na osvědčení policisty. Konstatační o korektnosti měření pak správní orgán prvního stupně spojuje v odůvodnění jeho rozhodnutí jednoznačně se záznamem o přestupku a s vyhodnocením záznamu, které se ve spise nacházejí. Ani za použití extenzivního výkladu nelze z tohoto konstatační dovodit, že by správní orgán prvního stupně posuzoval měření podle návodu k obsluze, když potřeba takového posouzení nevyšla v řízení najevo. Krajský soud považuje ve shodě se žalovaným zjištění učiněná správním orgánem prvního stupně z uvedených důkazů za správná, odpovídající obsahu spisu a tato zjištění ve vzájemné souvislosti vedou ke správnému skutkovému závěru o výši rychlosti žalobce v daném místě a čase, a to v rozsahu dostačujícím pro právní posouzení skutku. Ostatně ani žalobce proti zjištěním učiněným správními orgány z jednotlivých důkazů ani proti jejich hodnocení žádné námitky v žalobě neuplatnil ani netvrdil, co by mělo být návodem k obsluze prokázáno, resp. jaká skutková zjištění či závěry správních orgánů jím mají být zpochybněny. Obecně lze sice souhlasit se žalobcem, že každé měření rychlosti by mělo být provedeno v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení, v řízení však nevznikla žádná pochybnost ohledně postupu při měření rychlosti, která by musela být prověřena dalším dokazováním a nic takového žalobce ani netvrdil. Žalobce především vycházel z mylného předpokladu, že správní orgán prvního stupně konstatoval soulad měření s návodem k obsluze, který nemá oporu v obsahu prvostupňového rozhodnutí a nelze jej dovodit ani implicitně. Pokud žalobce požadoval provedení tohoto důkazu za účelem možnosti seznámit se s ním a případně namítat jeho porušení, pak již nepřipustně přenáší procesní aktivitu na správní orgány. Povinnost správních orgánů projednávajících přestupek při zjišťování skutkového stavu (§ 3 ve spojení s § 50 odst. 3 správního řádu) nezahrnuje povinnost ke zkoumání všech myslitelných alternativ skutkového děje a provádění důkazů, jejichž potřeba nevyšla v řízení najevo, jenom proto, že by v nich žalobce mohl hypoteticky najít argumenty pro svou obranu. Také třetí žalobní bod nadepsaný v žalobě jako „Návod k obsluze“ a s ním spojenou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí posoudil krajský soud jako nedůvodné. Pro úplnost krajský soud uvádí, že Nejvyšší správní soud se otázkou vlivu dodržení návodu

k obsluze na fungování radarového měřicího zařízení RAMER 10 C již ve své judikatuře zabýval se závěrem, že „*Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný*“ (viz rozsudek ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51). Vzhledem k tomu, že záznam o přestupku, který je součástí správního spisu, obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti, je zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a záznam je jako důkaz použitelný.

10. K poslednímu žalobnímu bodu (porušení zákazu dvojího přičítání) krajský soud uvádí, že zásada zákazu dvojího přičítání patří mezi tradiční zásady deliktního práva a její podstatou je, že jsou-li okolnosti spáchání přestupku znakem jeho skutkové podstaty, pak je nelze považovat zároveň za okolnosti přitěžující (pro oblast správního trestání viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, č. j. 4 As 26/2005 - 58). To se však v posuzované věci nestalo. Zákonným znakem skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu je (v případě jízdy v obci) překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km. h⁻¹ a více. Podle přísnějšího zákonného ustanovení je pak posuzováno překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 40 km. h⁻¹ a více. Z uvedeného plyne, že objektivní znaky skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu naplní řidič, který při jízdě v obci překročí nejvyšší dovolenou rychlost o hodnotu pohybující se v intervalu od 20 km. h⁻¹ (včetně) až do 40 km.h⁻¹. O nepřipustné dvojí přičítání by se jednalo tehdy, pokud by správní orgány kladly při ukládání správního trestu (v zákonné sazbě od 2 500 Kč do 5 000 Kč) žalobci k tíži již samotnou okolnost, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km. h⁻¹. Jak se však podává z prvostupňového rozhodnutí, správní orgán prvního stupně při odůvodnění výše trestu uvedl, že v neprospěch žalobce hodnotil skutečnost, že: „*jmenovaný v daném rozmezí překročil stanovenou rychlost o 35 km/hod, tedy při horní hranici.*“ Shodným způsobem posoudil výši překročení dolní hranice žalovaný, který dodal, že „*to považuje za okolnost, která se zohlednit má, neboť je nutno posuzovat jinak případ, kdy se např. řidič opustí přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu překročením hranice „o 20 km/h“ jen o řádově několik málo km/h (např. 20, 21, 22... km/h), a případ překročení rychlosti o 35 km/h*“. S uvedeným posouzením krajský soud zcela souhlasí a žádné porušení zásady dvojího přičítání v něm nespatřuje. Krajský soud považuje za samozřejmé, že pokud je určitá skutková podstata přestupku tvořena zákonem stanoveným rozmezím, konkrétně hodnotou, o kterou zjištěná rychlost vozidla překročila nejvyšší dovolenou rychlost v daném místě, tak je součástí úvah správního orgánu při stanovení výše trestu (jehož výměra je stanovena minimální a maximální výší) také posouzení, zda se zjištěné překročení rychlosti nachází v blízkosti spodní hranice uvedené v této skutkové podstatě nebo u její horní hranice. Přesně takovou úvahu správní orgány obou stupňů v přezkoumávané věci učinily a s jejich závěrem krajský soud bez výhrad souhlasí. Judikatura, na kterou se žalobce v rámci své námitky odvolával (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 - 23 a ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52) není na tuto věc aplikovatelná; v uvedených případech totiž správní orgány označily za přitěžující okolnost v rámci projednání přestupku podle shodné skutkové podstaty, že ke spáchání přestupku došlo právě v obci, tj. skutečnost, která je součástí zákonné skutkové podstaty předmětného přestupku, což je zcela jiná situace.

11. Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobní body důvodné, a protože nezjistil ani žádné vady řízení, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námitek, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
12. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., a přestože žalovaný byl v řízení procesně úspěšný, tak mu krajský soud právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalobci nepřiznal, protože podle obsahu spisu žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 30. července 2019

JUDr. Martin Láníček

samosoudce